

عنوان مقاله:

حق واخواهی به رای غیابی در امور کیفری و مدنی ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی مدیریت راهبردی و کاربردی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

سیدفرج اله پرویزی - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بهبهان

عصمت زکی زاده - دکتری حقوق عمومی، هییت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بهبهان

خلاصه مقاله:

در حقیقت مبنا و لزوم واخواهی این است که حق دفاع برای محکوم علیه محفوظ بماند زیرا ممکن است مواردی باشد که محکوم علیه بدون سوءنیت غایب بوده و واقعا در طی دادرسی اول شرکت نکرده و چه بسا اگر حضور می داشت با استناد به دلایل و مدارک، دعوی خواهان را از اعتبار می انداخت. مبنای حق واخواهی در باب صدور حکم غیابی را پاره ای از مولفین خطای مفروض دانسته اند و بر این باورند که در چنین مواردی فرض بر این است که حکم صادره خالی از اشتباه و خطا نیست. لذا باید به همان دادگاه فرصت داده شود تا چنانچه به اشتباهی پی برد آن را اصلاح کند. بسیاری از دکتترین معتقدند که واخواهی موجب اطاله دادرسی می شود و باعث طولانی شدن دادرسی می شود، در حالی که به نظر نگارنده واخواهی جلوگیری از اطاعه دادرسی است. دلیل دیگری که می تواند مبنای واخواهی قرار گیرد رفع اشتباهات احتمالی است. زیرا هیچ کس نمی تواند ادعا کند که معصوم است و حکم او به عدالت نزدیک تر از دیگران است و ممکن است در مرحله اول که رای صادر می کند بر علیه خوانده، وقتی خوانده تقاضای واخواهی می کند و به اعتراض او رسیدگی می شود حق را به واخواه بدهد. پس واخواهی سبب می شود تا جلوی خیلی از اشتباهات قاضی که در غیاب خوانده حکم صادر می کند گرفته شود.

کلمات کلیدی:

واخواهی، رای غیابی، کیفری، مدنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/797399>

